

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre . . . . . 4 korona
Fél évre . . . . . 2 korona
Negyed évre . . . . . 1 korona

Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 9. sz., hová a lapot érintő megkeresések intézendők.

Hirdetéseket

és nyilt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

Az olcsó pénzhitelről.

Nap-nap után fel-felüti fejét itt-ott egy-két olcsó pénzszerzési közvetítő. Olcsó pénz könnyű megszerzésével hitegeti a szorult anyagi viszonyok között élő kisembereket. A reklámnak minden elképzelhető és el nem képzelhető módját felhasználja, csak hogy egy szerencsétlen áldozatot kaphasson magának, kit aztán úgy kiszipolyoz, mint a pók a hálójába került legyet.

A lapok hirdetési rovatában, falragaszokon, reklámcédulákon hirdetik e zsarolók a 3 és fél, 4, 4 és fél százalékos, legkellemesebben visszafizethető, gyakran kezes nélküli pénzkölcsöneiket, ami pedig a mai körülmények között humbug dolog. Tudnivaló, hogy nagy pénzbőségben sem lehet ily pénzüsszeget kapni olyanoknak, kik kismérvű hitelt élveznek hogy lehetne tehát ily potom áron kölcsönhöz jutni most, amidőn igen szorult pénzügyi helyzetünk van.

Többnyire azok próbálnak ily közvetítő irodáknál szerencsét, akik már vagy kifogytak a szolid hitelből, vagy kecsegtetőnek találják az ajánlatot. Hogyne találnák kecsegtetőnek, amidőn azt olvassák, hogy „4 és fél százalék mellett folyósít jelzálogkölcsönt (há-

zakra is) tetszés szerinti visszafizetésre, minden költség és bélyegilleték nélkül. Próbálja meg csak valaki!

Akik először fordulnak ily pénzüzer irodákhoz, azt hiszik, hogy azoktól fogják a pénzt megkapni. De egy kis beszélgetés után rögtön kilátszik a lóláb, hogy ők csak ügynökök, ők csak közvetítik az ügyletet, megszerzik a hitelt. S ha nem elég előrelátással beugrik a fél, az ügynök a kölcsönből igen magas, 10—20 százalék jutalékot köt ki s azután fog az ügylet lebonyolításához. Az aláíratott, kötelező erejű meghatalmazásnál fogva uzsorás által folyósítatja a kölcsönt, aki állítólag 8 százalék mellett adja a pénzt, mely azután uzsora-kamattá nővi ki magát. Tudja mindenki, akinek ezekkel a hiénákkal valaha dolga volt, hogy mit tesz és mi lesz az a 8 százalék? Nem évi kamat ez, hanem pro mese. Azon rövid időre jár, melyre az üzlet megkötetik. Például, ha a kölcsön csak egy-egy hónapi lejáratra szól, ebben az esetben az évi kamat 96 százalék. Majdnem az egész tőke. Hát nem borzasztó ez?

De menjünk csak tovább. Szaporodik még a költség az információdíj, okmánybélyeg, nyugtatóbélyeg, iratási díj, kölcsönszerzési költségek, jutalékok fel-

számításával, melyhez ha hozzáveszünk a 10—20 százalék ügynöki járulékot, csakugyan nem pénzt kap az illető, hanem csak adósságot.

Persze a tudatlan nép tapasztalatlansága és könnyelműsége miatt gyakran áldozatává esik az ily lelketlen kufárok csábító ajánlatainak, akik a legvakítóbb hazugságokkal csalják lépére és vérig szipolyozzák szerencsétlen áldozataikat. Egész nyiltan s a nyilvánosság előtt mernek működni s még nyitott körlevelekben is bátrak fölkeresni a közönséget, diszkréten pénzt ajánlva. Ez aztán a diszkréció.

A kölcsönnek a felvétele s a lebonyolítása még csak lépcsőfoka az ily adósok első Golgothájának. Ez még csak az első aratása a zsebelő olcsópénz közvetítő irodáknak. Még aztán következik a pénzközvetítő iroda zsarolási szisztémájának a koronája. A lejáratkor, amikor az adósnak rendszerint nincs pénze, hogy kötelezettségének eleget tehessen, az ügynök fölkeresi áldozatát és azt tanácsolja neki, hogy nem kell azt megfizetni, mire való volna a prolongáció. Rögtön fel is ajánlja szolgálatait, hogy keresztül viszi ő a kölcsön meghosszabbítását újabb lejáratra, ami neki újabb ügyletet, újabb jövedelmet jelent. Ujabb

TÁRCA.

AZ ÉN SZEKERESEM.

Hivatalos ügyben, a főnököm megbízásából, néhány napot künn töltöttem falun. A csendes falusi életet gyermekkorom óta mindig szerettem, de ez alkalommal, megvallom, nem igen telt benne gyönyörűségem. Ott időzésem alatt az ég folytonosan be volt huzva lusta, fekete felhőkkel s éjjel-nappal szakadatlanul szemerkélt az eső. Valami kimondhatatlanul álmos unalom nehezedett az egész falura.

Amint a dolgaimat elvégeztem, siettem minél hamarább otthagyni azt az unalmas világot. Ugy értesültem, hogy a faluban van egy lovas gazda, aki haza vihet, ha meg tudunk egyezni.

Vettem tehát a pácámát és minden további késedelem nélkül elindultam hozzá. Rá voltam előre készülve, hogy drága lesz a fuvar, mert átkozott rossz ut volt. Legalább a falu között rettenetesen felfakadt az ut, melyen, a keréknyomok mélységéből ítélve, tengelyig dagasztottak az ott járó szekerek. Kétoldalt a sáncok csordultig álltak tele vízzel, melyben minden kapu előtt vigan hápogva lubickoltak a kicsapott récék.

Sallós Mózes uram ott lakott az alszegen, közel a falu hidjához. Cifra kapuja könnyű szerrel odavezette az embert. Különbén ha nem is lett volna cifra a kapu, úgy sem lett volna baj. Ismertetőjelenek váltig elég volt az a terebélyes rengeteg eperja, mely a háza előtt állott, koronáját még a szomszéd utcákba is fennmutogatja.

Mikor beléptem a csinos udvarba, Sallós Mózes uram éppen kalongya-karókat faragott a csűrben s valami pajkos nótát dudorászott, melyet még a katonaságban tanult el valahol. Észre sem vett, mig oda nem értem.

- Jó napot, atyafi!
- Adjon Isten!
- Magának van lova?
- Nekem, amicsodás.
- S jó?

— Mind a kettő meg tudja még rágni a lucernát. S büszkén hunyorított.

Én tovább beszéltem.

— Hallja, nem vihetne be engem a városba?

— Hiszen bevinni bevihetném, ha nem volna ilyen istenverte, pocsek időjárás.

— De nézze, nekem ma okvetlenül haza kell még mennem.

— Hát aztán az ur tudja legjobban a

maga dolgát . . .

Azzal egész nyugodtan tovább hegyezte a karót.

— Atyafi! — folytatám türelmetlen, de mégis kérő hangon — ne vegye olyan félvállról a dolgot. Ebben a faluban nincsen lószekere másnak, nekem pedig szörnyű sietős az utam.

— Azt megengedem.

— Ej no, — mondja mennyiért visz be?

Letette a baltát s gondolkozva vakarta meg a füle tövét.

— Hát, ha már úgy meg van szorulva: nem bánom, négy forintért beviszem az urat.

Ez a szokatlan borsos ár sehogysem volt a kedvem szerint. Az én szerény napidíjamból nem igen futotta, kivált ha még haza is akartam vinni valamicskét. Szinte indulatosan vágtam a szavába:

— Az sok lesz, atyafi!

— Sok az urnak, de nekem nem sok.

— Dehogy nem! Nagy pénz ám négy forint innen a városig!

— Már pedig én alább még a kapuig sem megyek ebben az időben. Különbén lássa!

S újból felvette a baltát, hogy a munkáját folytassa.

tere nyílik újabb zsebelésre. Az adós kénytelen megint újabb kamatot, jutalékot s ki tudja, miféle cimén felszámított újabb költségeket fizetni s így a pénzműveletet teljesítő iroda egy rókáról, melyet már egyszer lenyuzott, újabb bőrt huz le, egészen különálló ügyletnek minősítvén a prolongációt.

Látni mindezekből, hogy milyen kitűnő jövedelmező foglalkozás a pénzközvetítés és így meg lehet érteni: miért szaporodnak oly gombamódra nap-nap mellett az ily természetű irodák az egész országban, úgy a fővárosban, mint a vidéken. Mindegyiknek van valami specialitása, valami hangzatos címe, jelszava, amely segít a zsákmány-fogdosásban. A kizsákmányolt szegény ember pedig teljesen tönkremegy, elzüllik, vagy ami szintoly szármalmas, egy golyó által véget vet nyomorult életének.

Óvja magát mindenki az ilyen csábító, más ember zsirján élőködő, szélhámos pénzszerző-irodától, ne üljön fel hangzatos, hazug hízlekedéseiknek. Ovakodjon a gazdaközönség is, ne engedje magát becsapatni olcsó 3 és fél, 4, 4 és fél százalékos kölcsönök által, mely nem áll, csupa merő lehetetlenség. Tanuljanak a más kárán, ne pedig a magukén; nemtörődomséggel, megvetéssel és a törvény szigorával pusztítsuk ki a semmirevaló, hitegető pénzszedelgő irodákat, melyek csak a mások vagyonára utaznak s a saját jólétükre, könnyű módon való meggazdagodásukra dolgoznak. —h.

Elpróbáltam mindent az én emberemmel, de nem használt semmi: csökönyösen megmaradt a négy forint mellett. Sőt utoljára úgy tett, mintha haragudnék. Megemelte a hangját s teli torokkal kezdte magyarázni:

— Hiszen most csak a balavásári hegyen kihajtani is megér két forintot; az ákosfalvi hágon pedig két forintért sem hajtok szivesen! Hát aztán a többi ut még hol van?

Apránként mind jobban-jobban megköttette magát s egyre kevesebb lett a reményem, hogy elálljon attól az ártól, amit először kimondott. Egész vitakozás fejlődött ki köztünk: mindenikünk támogatta ezzel is, meg azzal is a maga igazát. Hanem azért csak az lett a vége, hogy Sallós Mózes uram disputálás közben olyn dologgal hozakodott elő, ami egyszerre elvágta a vitát.

— Uramfia, hát olyan sok négy forint? — mondá a csűr végéhez mutatva. — Hiszen ha onnét beviszek egy szekérderéknyi fát: azért is kapok négy forintot.

Odébb a csűr oldalához csakugyan egy rakás felhasított fa volt támogatva, amint ez a fával kereskedő székelyeknél szokás. Azért támogatják oda, hogy jobban megszáradjon s úgy vigyék a városba eladni.

Amint megpillantám a fát, hirtelen egy szerencsés gondolatom támadt. Félbe hagytam az alkudozást s egyébre fordítottam a szót.

— Hát jól van. Majd másként segíték a dolgon. Hanem tudja mit, atyafi? Nem szállitana nekem egy szekér fát? Ugy látom: jó száraz.

— Azt már megtehetem.

Mindszent Rákócziért.

Községünk sem akart hátramaradni II. Rákóczy Ferenc fejedelem emlékének ünneplésében. Tőle telhetőleg ki is tett magáért, mert az egyszerű ünnepség dacára, megmozdult az egész falu közönsége. Elmondhatjuk, hogy mindegyikünk várakozását föltűmlta az a nagyméretű arány, amelyben úgy a falu, mint a tanyák legmesszebb lakó népe ellepte az ünnepség színhelyeit, rang, rend, kor és nembéli különbség nélkül. S ha még hozzá vesszük, hogy a jelenvolt közönség érzésben is teljesen összeforrott, úgy Rákóczy fejedelemünk, mint hű bujdosótársai iránt érzett kegyeletünk lerovásában, Mindszent közönsége — legalább szándékosan — adós nem maradt.

De kezdjük elülről.

A közgyűlés határozatából kifolyólag május 27-én küldöttség ment Szegedre, hogy az éjféltkor ott keresztül haladó vonaton a közönség koszoruját letegye az első szabadságharc száműzötteinek, hőseinek ravatalára. Diszes koszorut szerzett be e célra a község, kár, hogy a koszoruk elhelyezése nem folyt le oly méltóságteljesen, mint ahogy a hősök megérdemelték volna s mint ahogy a kellő alkalom előkészítését a Szegedre tóduló vidék az ország második városától elvárhatta volna. De hát erről máshol emlékezünk meg bővebben.

Az ünnepély nálunk október 29-én folyt le, azon napon, amelyen a kassai temetkezés. A község már 27-én ünnepi mezbe öltözött, amikor a szent hamvakat szállító vonat a haza földjén haladt már célja felé. Lobogódiszt öltött magára, amennyiben alig maradt házikó zászló nélkül. Nem is gondolná az

— S hogy egy szekér?

— Az is négy forint. Kevesebért nem érdemes megtenni az utat.

— De nekem most lenne szükségem a fára.

— Az a legkisebb baj! Mindjárt megrakodom s estére ott leszek.

Ez ellen nem lehetett semmi kifogásom. Kezet csaptunk s megmagyarázva a lakásonkat, felpénzt adtam neki.

Aztán elballagtam a falu végén levő fogadóba s ott ültem csendesesen.

Alig múlt egy óra, mikor észrevettem, hogy az én emberem a megrakott szekérral dőcög már lefelé az uton. Ugy intéztem, hogy mire a fogadó elé ért: akkor léptem ki magam is a kapun.

Sallós Mózes uram mihelyt meglátott ott a kapu előtt, megállította tüstént a lovait. Most egészen más ember volt, mintha merőben kicserélték volna. Mint valami régi jó ismerőshöz, nyájasan szólt le hozzám a szekérről:

— Tyűh, hát az ur még itt van?

— Falatoztam a fogadóban.

— Na jöjjön, üljön fel ide mellém a szekérrre. Ha már úgy is megyek, magát is elviszem.

— Mennyiért?

— Ne bántsuk azt! Nekem is jobb: az uton legalább eldiskurálgatunk.

S miután felültem, jókedvűen sujtott a sárgákra:

— Gyi, na!

ember, hogy honnét került ennyi zászló elő. Annál szebb, hogy annyi volt.

Programm szerint hétfőn hajnali 5 órakor kezdetét vette a nap jelentőségét jelző ágyúszó. Alig hangzott el hat ágyudörgés, mikor felvonult a községi fuvó-zenekar a Rákóczy-induló hangjaival. Bejárta a zenekar a község minden utcáját s csakugyan talpraállította az egész községet.

Dél előtt fél 9 órakor diszközgyűlést tartott a képviselőtestület. Nyolc órakor már el volt lepve emelkedett hangulatu közönséggel a község háza környéke. Alig birtak felvonulni zászlóikkal a különböző testületek, egyletek, körök.

Föltárt ajtóknál nyitotta meg a diszközgyűlést Veres Sándor bíró s fölkérte Koncz Lajos jegyzőt az emlékbeszéd elmondására.

Koncz Lajos gyönyörű összetételű beszédben méltatta a napnak jelentőségét. Mély áhitattal hallgatta azt az egybegyűlt közönség s végeztével szünni nem akaró éljenzéssel jutalmazta a hazafias érzéstől hevülő hallgatóság az ünnepi szónokot.

A gyűlés berekesztése után megindult a közönség a képviselőtestület s egyes körök által vezetve a róm. kath. templomig, ahol 9 órakor Kádár Szilveszter plébános, fényes segédlettel ünnepi istentiszteletet mondott. A templom, dacára elég szép méreteinek, közel sem fogadta be az áhitatos közönséget, kétszer annyi maradt kívül, mint amennyi belül fért. — Fekete Gyula kántor a templomi énekek közé remek kuruc dallamokat vegyített, az istentisztelet végén pedig Kádár Szilveszter plébános mondott könnyekig megindító imát a hősök lelki üdvéért.

Tíz órakor megindult a közönség s a zsidó templomhoz vonult fel, amelyet teljesen megtöltött. Itt előbb Schreicher Sámuel kántor adott elő héber egyházi éneket, majd ennek végeztével Büchler Gyula hitközségi rabbi tartott ünnepi beszédet. Röviden, de magvasan méltatta a hamvaikban hazakerült hősök érdemeit. Szép beszéde imába ment át, amelyben mint dicső példákra kérte az Isten áldását.

A zsidó templomból az ekkorra még tetemesebben főlzaporodott közönség, a hatóságok és testületekkel együtt, folytonos harangzugás és ágyudörgés között a piactérre vonult. A megjelent testületek lobogói nyitották meg a menetet, utánuk Veres Sándor bíró két fekete ló által vont fekete hintón, kezében tartva II. Rákóczy Ferenc fejedelemnek ez alkalomra nemzeti színű szalagokkal ékesített aranykeretű arcképét.

Szent János szobránál haladt a menet eleje, az egész utca szélességét elfogva, de a zsidó templomnál még ekkor alig birt kibontakozni. Akik Mindszenten már előző nevezetesebb alkalmakkor láttak társadalmat, mondják, hogy ennyi népet, ahol csak mindszenti volt jelen, egy rakáson még nem láttak együtt soha.

Bertók vendéglője szomszédságában állott az emelvény, e köré gyülekezett a sokaság.

A közönség egybegyűltével a mindszenti dalárda énekelte el dicséretes összhanggal a Szózatot.

Utána Kádár Szilveszter plébános lépett az emelvényre s mondotta el emlékbeszédét. Amint egyrészt méltatta a száműzöttek érdemeit, másrészt hazafias tüzzel lelkesítette a hallgatóságot hazaszeretetre. Beszéde valóban gyújtó hatású volt. Mint Kapisztrán, a szer-

zetes állott a középben s csak a riadót kellett volna megfuvni, hogy a környező sokaság, apraja-nagyja a haza védelmére meginduljon. Hálás is volt közönsége, mert beszéde végzetével szünni nem akaró éljenzéssel honorálta.

Szó sincs róla, ily alkalomkor népünk a világi szónokot szokta meg, avval van megbarátkozva, azonban kellemesen hatott mégis mindenkire az igazi magyar papnak illetén szereplése is.

Kádár után ismét a dalárda adta elő általános tetszés között Rákóczy kesergőjét.

Ezután Humay Nándor szavalt alkalmi költeményt. Hangja ezuttal kissé gyenge volt, de kipótolta a hiányt a szép előadással.

A megkapó, szép ünnepélyt a dalárda rekesztette be a Hymnusz rákezdésével. De csak rákezdésével, mert csakhamar az egész közönség dalárdává alakult, együtt énekelvén mindnyájan legszebb magyar imánkat.

Nagynehezen indult oszlásnak a közönség. Áthatva az ünnepi hangulattól, akár estig együtt maradt volna, amikor t. i. a fáklyásmenet volt tervezve.

Éppen 12 órát harangoztak, amikor a nappali ünnepélynek vége lett.

Délután bármerre ment az ember, mindenki a nap jelentőségének hatása alatt volt. Igazi, mélyen átértett ünnepet ült mindenki egyformán.

Alkonyatkor kivilágították a házak ablakait. Nem volt viskó, amelynek ablakaiban ott nem fénylettek volna a kégyelet gyertyái.

Vetélkedett a lakosság, hogy minél szebben diszítsék ablakaikat. Esti fél 7 órakor gyülekezett a lakosság a szolgabírói hivatal előtt, megérkeztek nemsokára a zenekar, a községi zászló alatt a kiosztott fáklyák boldog tulajdonosai. Hét órakor már alig fért a néptömeg a szolgabírói lakástól a kántorlakásig terjedő területen. Meggyújtották a fáklyákat s mikor megszólalt az esti harangszó, megindult a fáklyásmenet tervszerinti útján, a Kossuth-Lajos-utcán, Pallavicini-téren, vásártéren át a temetőig, innen a vásártér megkerülve, vissza a templom-térig. Ez útján feiváltva játszott a zenekar s énekelt a közönség hazafias dalokat, indulókat. Egybeforrt itt érzelemnyilvánulásban ur és paraszt, fiatal és agg, férfi és nő; énekelt, dalolt együtt mindenki, érzéssel, szabatosan, mintha úgy tanulták volna be együtt, általános lelkesedéssel.

A rendezőségnek ugyszólván dolga sem akadt; rendező volt mindenki. Dacára az estnek, dacára a 3—4000-re tehető sokadalomnak, példás rend uralkodott mindvégig. Meg is érdemelte Mindszent közönsége a dicséretet, amelylyel az ünnepélyt a Templom-téren bezárta Veres Sándor bíró.

Emlékezetes marad úgy e nap, mint este sokáig az abban résztvevőknél, II. Rákóczy Ferenc és bujdosótársai emléke pedig éljen örökké!

Ujdonságok.

— **Halottak napja.** Két napig népes volt a halottak csöndes birodalma a kizárandó emberektől, akik elsírták a diszbe öltözött sirokon a megemlékezésnek jóleső könnyeit. Mind a két napon erős szélvihar volt, amely meggátolta halottak estéjén a sirok kivilágítását is.

— **Főispáni installáció.** Kelemen Béla főispán beiktatása november hó 26-ára van kitűzve. Szegedi installációja 12-dikén, tehát előbb történik meg.

— **Személyi hír.** Novák uradalmi jószágigazgató e hó 31-dikén községünkben időzött. Reggel jött a mindszenti majorból, ahol az éjt töltötte, délig Vigh Gyula uradalmi mérnök vendége volt, de 12 órakor már elutazott. Itt időzését sokan kombinációba hozták az alsóányási földek annyira lesett kiosztásával, de mint szavahihető forrásból értesülünk, átutazása csak hivatalos inspekció természetével birt.

— **Ujoncok bevonulása.** Az 1906. évi sorozás ujoncai ez évben már nem kezdik meg a katonai szolgálatot, mert csak 1907. január 15-dikén kell bevonulniok. Érdeklí e hír azokat, akik most kerülnek sor alá, mert aszerint oszthatják be idejüket s hasznosítják a berukkolásig.

— **Köszönetnyilvánítás.** Mindazok, kik dicső emlékü II. Rákóczi Ferenc fejedelem és bujdosólársai hazaszállítása emlékére a község által rendezett ünnepélyen közreműködni szivesek voltak, és akik az ünnepély fényét becses megjelenésükkel emelték, fogadják ez uton hálás köszönetünket. Mindszent, 1906. nov. 3. Koncz Lajos jegyző, Veres Sándor bíró.

— **A tiszai hajójáratok beszüntetése** ez évben akként történik meg, hogy Csongrádról e hó 10-dikén megy a rendes járatu gőzhajó Szegedre utoljára s ugyanazon napon vissza. Azontul tehát ismét egyedül a vasutra leszünk utalva.

— **Hirdetmény.** A tiszántuli járás főszolgabírói hivatala közhírré teszi, hogy a Mindszent község területén lakó kereskedők és iparosok választási névjegyzéke jogérvényesen megállapítván, az 1907. évi január hó 1-től kezdődőleg egy évi időtartamra jogosultsággal bíró iparhatósági megbízottak választása céljából a választási eljárás Mindszent község közházánál (tanácsterem) folyó évi december hó 2 napjának d. e. 9 órájától ugyancsak d. e. 11 órájáig fog lefolytatatni. Miről a választók oly megjegyzéssel értesítetnek, hogy az említett időn túl netán beérkező szavazatok, figyelmen kívül hagyatnak. Mindszent, 1906. november 2. Főszolgabíró.

— **A mindszenti Rákóczy-küldöttség Szegeden.** Négyes bizottság ment Szegedre okt. 27-én, hogy Mindszent községének emlék-koszoruját a nagy fejedelem ravatalán elhelyezze. A koszoru el is jutott amennyire annyira céljához, nem úgy azonban a deputáció, mert azt a rendezőség bölcsessége épen négy felé rendezte, kiszolgáltatván részére négy színű belépő-jegyet, amelyek segélyével persze a küldöttség tagjai csakis négyfelé mehetek. De talán így volt a legjobb, mert legalább így tapasztalhatták a Csongrádvármegye székhelyére pályázó ósváros rend (etlen) őrségének tapintatos működésének teljes hiányát. Volt alkalmunk bővebb értesülést szerezni a közvetlen közléről tapasztalatot gyűjtők ajkairól az esti felvonuláson uralkodott fejetlenség feől. Ha a valóság a leírás negyedének felelne meg, csodálni lehetne akkor is, hogy falubelieink ép böljrel értek haza. Szépen le volt írva papiron a program, de nem volt vezető sehol. Meg volt írva, hogy a küldöttségek a városháza előtt találkoznak, onnan vezet a menet Szeged város polgármestere élén a város törvényhatóságának stb. stb. és

ugy vonulnak a belvárosi templomhoz, ahol részt vesznek a Te-Deumban stb. stb. ennek végeztével pedig a papság vezetése mellett az egész ünneplő közönség felvonul „Szeged“ vasuti állomáshoz. De biz ez csak írva volt. Mert amint Szeged város biz. tagjai megindultak a városháza elől, már akkor felvonulásban volt Rókus és felsőváros felől az egész közönség. Haladt az föltartóztatlanul s tekintet nélkül a programra, úgy a szegediek, mint vidékiek csak a legnagyobb erőfeszítések között törhettek maguknak utat a népáramlat közé, amely aztán vitte a belvárosi templom elé. Mikor a menet a templom elől elindult, akkor már a Bold. asszony sugárut vége felé jártak a testületek, körök zászlai. Mire a vidéki küldöttségek a vasúthoz értek, akkora már hiába való volt majdnem a belépő jegy — mert csak a legnagyobb dulakodással juthatott más a teli perrónra. A mieinkből a bíró és jegyző életveszedelem között feljutott a perrónra a koszoruvai, még a koszorut is megmenthette akkor, amikor másokét a tömeg lábai alól kelle mintegy előszedni roncsaiban. Am szegény bíró és jegyző szivesen elengedték volna azt a minden rendű maszszirozást, amelyet a héringszerű szorongásban el kellett szenvedniök. De hát ennek is vége lett. Megérdemelte a kinszenvedést Rákóczy emléke.

— **Katalin-bál.** A Mindszenti Iparosok és Kereskedők Köre szokásos Katalin-bálját folyó hó 25-en tartja meg, mely iránt eleve is széleskörű érdeklődés észlelhető.

— **A nő teremtése.** A nő megteremtéséről a bolgár nép a következő hagyományokat őrizte meg:

Amikor Noé a vízözönkor a bárkáját csináltatta, három mestert fogadott; az egyik azonban csak akkor akart neki segíteni, ha hozzá adja leányát. Noé nem akarta odaadni. De a másik két mester is nőt kívánt. Noé tenat megáida macskáját és szamarát s azok virradóra leányokká váltak. Most már három leánya volt, kiket a három mesterhez adott. Egy idő muiva találkozott az egyik vejével es kerdezte:

— Egészséges vagy és jól érzed magad! Hogy élsz leányommal?

— Jól élek apám, — szólt az ember, csak ha dühös, úgy kiált, mint a szamár!

— Ahá! — gondolta magában Noé — ez az aki szamár volt.

Másnap találkozott a másik vejével, akitől szintén megkerdezte: — Hogy élsz a leányommal?

— Jól élünk, apám, — szólt az ember, — csak ha haragszik, karmol mint a macska.

— Ahá! — gondolta magában Noé, — ez az aki macska volt!

Harmadik napon találkozott a harmadik vejével és ettől is kerdezte: — hogy él leányával?

— Nagyszerűen, — felelt az ember, — alig hallani, hogy nő van a házban.

— No, — mormogá Noé, — ez az, aki a szivem részét kapta.

— **Kellemetlen vendég.** Dunaháti Mészáros Ferenc, a volt szentesi rendőrkapitány-nak elmebeteg fia, egy helybeli uri családnál reggel látogatást tett es úgy adta elő magát, mintha közeli rokon lenne. Mindjárt a bemutatkozás után feketekávet, rumot és pipát kért. Majd a szocializmus világfőlszabadító eszméit kezdte pöngetni, amelynek ő is egyik apostola. A vizit majd két óraig tartott, míg a megrémült uri család megszabadult a kellemetlen vendégtől. A délutáni vonattal toloncuton hazaszállítottak Szentesre az excen-trikus viselkedésű „milliomost“.

TÖRÖK szerencséje ÖRÖK!

Felülmulhatatlan az a szerencse, mely bankházunknak kedvez. Rövid idő alatt

27 millió koronánál több nyereményt fizettünk ki nagyrabecsült vevőinknek; ezek között a két legnagyobb nyereményt és pedig:

kétszer a **600.000** koronás nagy jutalmat, a főnyereményt

a legnagyobb **400.000** koronás főnyereményt

továbbá 5 á 100,000, 3 á 90,000, 3 á 80,000, 3 á 70,000, 4 á 60,000, több 50,000, 40,000, 30,000, 25,000, 20,000, 15,000 és ezeken kívül számtalan 10,000, 5,000, 3,000, 2,000, 1,000, 500 koronás és egyéb nagy nyereményt.

Ennélfogva ajánljuk, hogy a legközelebb kezdődő, a világ legesélydúsabb osztálysorsjátékában vegyen részt és rendeljen nálunk egy szerencsesorsjegyet.

A most kezdődő 19-ik új magyar osztálysorsjátékban

125.000 sorsjegyre **62.500** pénznyeremény jut

és összesen **16 millió 457.000** korona hatalmas összeget sorsolnak ki

Legnagyobb nyeremény **1 millió** korona, esetleg

továbbá 1 jutalom 600,000, 1 nyeremény 400,000, 1 á 200,000, 2 á 100,000, 2 á 90,000, 2 á 80,000, 2 á 70,000, 2 á 60,000, 1 á 50,000, 3 á 40,000, 3 á 30,000, 6 á 25,000, 9 á 20,000, 13 á 15,000, 44 á 10,000 korona és még sok egyéb nyeremény.

Az I. osztályu sorsjegyek tervszerű árai:

$\frac{1}{8}$	eredeti sorsjegy	frt	—75,	vagy	K 1.50
$\frac{1}{2}$	"	"	3.—,	"	6.—
$\frac{1}{4}$	"	"	1.50,	"	3.—
$\frac{1}{1}$	"	"	6.—,	"	12.—

A sorsjegyeket utánvétellel vagy az összeg előzetes beküldése ellenében küldjük. Hivatalos tervezet díjtalanul. Megrendeléseket eredeti sorsjegyekre kérünk azonnal de legkésőbb

folyó évi november hó 11-ig

hozzánk bizalommal beküldeni, miután szerencse-sorsjegyeink igen keresettek és gyorsan elfognak.

TÖRÖK A. és TÁRSA

Sürgőnyczim:
Törökék, Budapest

Bankház R.-T. BUDAPESTEN.

Sürgőnyczim:
Törökék, Budapest

Hazánk legnagyobb osztálysorsjáték-üzlete.

Főáruházi osztálysorsjáték-üzletei:

Központ: Szervita-tér 3—a.

I. fiók: Váci-körut 4—a.

II. fiók: Teréz-körut 46—a.

III. fiók: Múzeum-körut 11—a.

Rákóczy emléke

Sorozatos levelezőlapok
Darabja 6 fillér. Kapható

HORVÁTH ANTAL papirkereskedésében.

Kiadó föld.

Tábit Ferenc 5 hold földje haszonbérbe kiadó öt évre. — Értekezhetni Tábit Ferencnével Mindszenten.

Fényképészet

Igentisztelt vevőim és megrendelőim kényelmére teljesen újonnan berendezett és csakis elsőrangú optikai műszerekkel és segédeszközökkel modernül felszerelt

Fényképészeti műtermem

megnyitottam és feivételek minden nap, bármily borús időben is eszközölhetők. Nagyítások és reprodukciók igen mérsékelt áron.

Szives pártfogást kér

HORVÁTH A.

fényképészeti műterme
Csongrád-Mindszent
Nyomda-épület.

„A POLGÁR“ karácsonyi ajándékai.

A POLGÁR a magyar hírlapirodalomban páratlan meglepetésben részesíti előfizetőit. Nemcsak jó és olcsó lapot ad, de karácsonyra gyönyörű ajándékkal is meglepi őket, olyan ajándékkal, melynek maradandó az értéke. A POLGÁR ugyanis több ezer koronáért megvette

Bihari Sándornak

a nagy magyar festőnek, nem sokkal halála előtt készült

Zöldsegtisztítók

című festményét és annak művésziesen előállított, 65 cm. magas és 1 méter hosszú olajnyomatú másolatát juttatja előfizetőinek. A művészi másolatot, mely az eredetinek tökéletesen megfelel és melynek bolti ára 30 korona, megkapja karácsonyra minden előfizető, aki mostantól kezdve egy évre megszakítás nélkül A POLGÁR-ra előfizet, illetve, aki karácsonyig legalább egy félévi díjat befizetett és egy további félévi előfizetésre magát kötelezi. Az előfizetés fél- és negyedévenként, sőt havonta is teljesíthető.

A POLGÁR előfizetői azonkívül ez év karácsonyán is díszes és nagyterjedelmű naptárt kapnak ajándékkul az 1907. évre. A naptár egész sereg értékesebbél értékesebb irodalmi közleményt közöl a legkiválóbb magyar írók tollából.

A POLGÁR előfizetési díja:

Egy évre 16 kor., félévre 8 kor., negyedévre 4 kor., egy hónapra 1 kor. 40 fillér.

A pénzt legcélszerűbb postautalvánnyal beküldeni.

A POLGÁR KIADÓHIVATALA
Budapest, VI., Nagymező-utca 12. szám.
Mutatványszámot szívesen küldünk.